

УДК 070:001]-051Степовик

Пам'яті професора, академіка і журналіста Дмитра Степовика

Микола ТИМОШИК

д-р філол. н., проф.

Київський національний
університет культури
і мистецтв

вул. Коновальця, 36
01133, Київ, Україна

nkin@ukr.net

ORCID 0000-0002-7011-3022

© Тимошик М., 2024

На 86 році життя 28 січня цього року відійшов у вічність професор Дмитро Власович Степовик. Україна втратила неординарну Особистість.

Далеко не кожен із немалоого кола українських учених-гуманітаріїв може похвалитися воістину масштабними мірками своєї впізнаваності й авторитетності. В Європі й Америці, де живуть у розсіянні великі анклави українців, мало залишилося країн, в університетах і науково-освітніх центрах яких не виступав би Дмитро Власович зі своїми доповідями чи промовами, у бібліотеках яких не було б книг цього автора. А книг цих досі вийшло понад пів сотні.

IN MEMORY OF PROFESSOR, ACADEMICIAN AND JOURNALIST DMYTRO STEPovyk

Mykola TYMOSHUK

Doctor of Philology, Professor

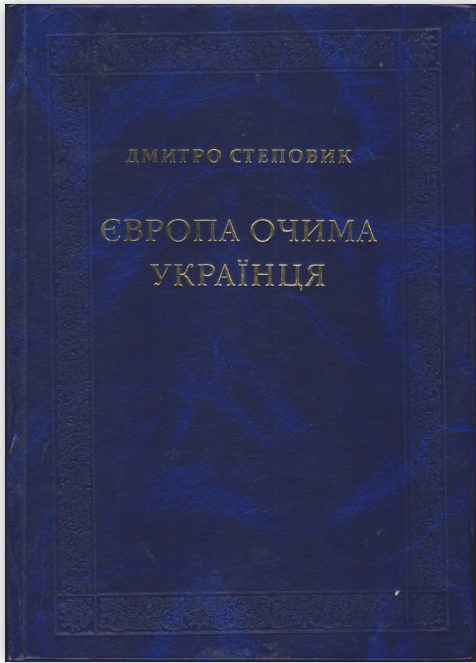
Kyiv National University of Culture and Arts

36, Ye. Konovaltsia St., 01133, Kyiv, Ukraine

nkin@ukr.net

ORCID 0000-0002-7011-3022

On 28 January this year, Professor Dmytro Stepovyk passed away at the age of 86. Ukraine has lost an extraordinary Personality. Not every one of the many Ukrainian humanities scholars can boast of truly large-scale measures of their recognition and authority. In Europe and America, where large enclaves of Ukrainians live in dispersion, there are few countries left where Dmytro Stepovyk has not delivered his reports or speeches at universities and research and educational centres, or where libraries do not have books by this author. More than fifty of his books have been published so far.

Чи не в кожному українському домі знають голос Дмитра Власовича Степовика — багатолітнього ведучого авторських програм із національної культури, українознавства, богослов'я, сакрального мистецтва. Що ж до його непроминальних книжкових текстів, то мало знайдеться таких граней упослідженої владою, але ствердженої гуртом ентузіастів-одержимців у діаспорі й Україні українознавчої науки, де можна обійтися без цитат цього автора. Важко знайти також у нас україноцентричну газету (хоча з центральних їх у нас було небагато), редакція якої не прагнула б узяти в нього

інтерв'ю чи вмістити на своїх сторінках його чергову рецензію чи публіцистичну статтю.

Професор Степовик ніколи не прагнув промоціювати чи рекламувати себе. Він ніколи не цікавився своїми рейтингами Гугл-Академії, не пнувся за гроші в скопуси, не працював на догоду тимчасовій кон'юнктурі. Він ніколи не вів своїх сторінок у соцмережах. Не раз казав, що то порожня трата часу, який із роками все скоріше стікає в пісок. Він принципово не дивився антиукраїнської за сутністю нашої телевізії, не входив у безплідні дискусії з опонентами. Просто робив те, що віддавна любив і чому служив усе життя — Україні, українській науці, Українській церкві. Починав як журналіст (хоча й у різні часи, але ми вчилися на одному факультеті журналістики Шевченкового університету), а став професором, академіком, здобув три докторати. До того ж такі, які за свій чітко виражений українознавчий слід не визнавала Москва, а визнали університети на Заході.

Багато років спілкуючись із Дмитром Степовиком, я маю всі підстави думати, що цей чоловік, виходець із сільської житомирської глибинки, зрозумів ще з юних літ важливість постійної мозольної праці для України. В особі Дмитра Степовика український загальний може мати не лише приклад, а й взірець того, як треба працювати для України.

Дмитро Власович не мав своїх дітей. Але рідними дітьми він вважав кожному із написаних, лише одноосібно, своїх книг. Мав їх понад пів сотні.

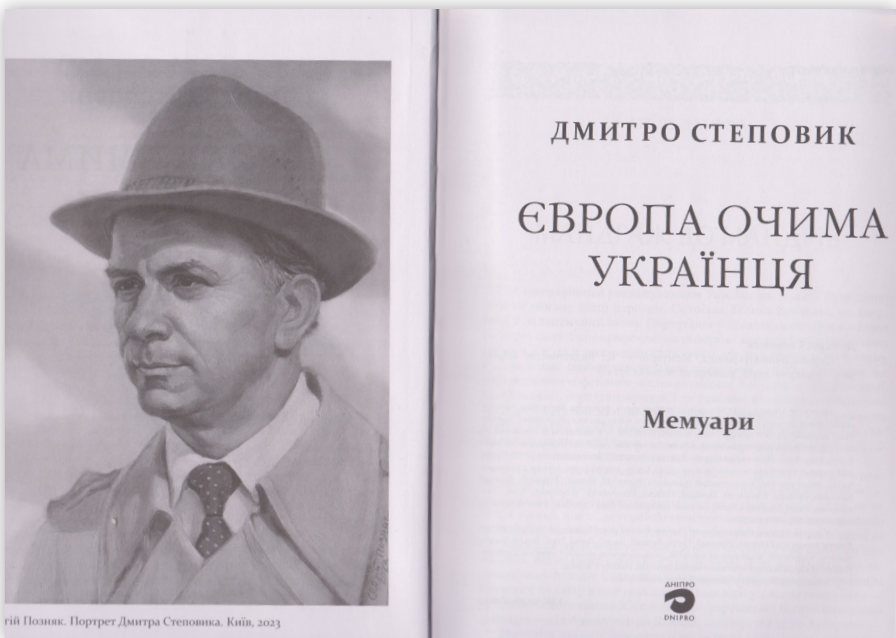
В останні роки взявся за мемуаристику. Попередньо складений план-проспект, деталі якого зі мною не раз обговорював, «витягував» на три томи. І він їх написав. Втілювати цей проєкт взялося видавництво «Дніпро». Світ побачили два томи: 2022 року — «З Україною в серці», 2023-го — «Європа очима українця».

А свої «З Україною в серці» (504 с.) та «Європу очима українця» (454 с.) таки встиг подарувати мені. Напередодні Українського Різдва за новим календарем.

То була наша остання зустріч...

Мемуари про мандри Європою вражають своєю масштабністю охоплення проблематики та віднайденим і осмисленим автором колосальним фактажем про добротворчі українські сліди на чужинах.

Книга присвячена поглядам автора на наших європейських сусідів зусібіч — заходу, сходу, півдня й півночі — в контексті їхнього ставлення до нас, українців, і нашого ставлення до них. Мемуарист посилається переважно на власний досвід. Адже він відвідав, не як турист, а як журналіст і дослідник, 15 країн Заходу та сім республік колишнього СРСР. У першій частині «Капіталістичний (але не дуже) Захід» професор цікаво, інколи з дещицею іронії, пише про свої неординарні відвідини Фінляндії, Швеції, Норвегії, Великої Британії, Франції, Югославії, Болгарії, Польщі, Німеччини, Угорщини, Чехії, Словаччини, Ізраїлю, Єгипту (останні дві країни є поза Європою, але з відчуженою європейською «начинкою»).

У другій частині книги «Братні (але не зовсім) республіки» — оповіді про побачене в Білорусі, Вірменії, Грузії, країнах Прибалтики. Безліч фактів, персон, перипетій, відзначених автором, вимальовуються розмаїті профілі європейського та євразійського оточення нашої держави й нашого народу.

Заслану до друку книгу вражень від багаторазових поїздок на американський континент він уже не триматиме в своїх руках. Вона має з'явитися в світ навесні...

Пишаюся давньою дружбою з цією неординарною Особистістю, яка так потужно вплинула на мої наукові, професійні й життєві орієнтири. Як жаль, що таких одержимих справою Патріотів, Професіоналів, просто Порядних Особистостей стає все менше...

Детальніше про цю постать: Микола Тимошик. Дмитро Степовик: Життя й наукова діяльність. Київ: Архангельський Глас, 2008. 536 с.